

Hoofdstuk 11

Lieve kleinkinderen,

‘Oom Frans, heel hartelijk bedankt, voor dit prachtige boek, dat ik vandaag op mijn verjaardag van u gekregen heb. Ik ben er heel blij mee.’

‘Is al goed, beste neef,’ zegt de rijke vrijgezelle broer van zijn moeder.

‘Maar neef Frans, wat wil jij volgend jaar van mij op je verjaardag hebben? Maakt niet uit wat je vraagt. Vraag het me maar.’

‘Eerlijk vragen?’ vraagt Frans met zijn pas veertien jaren.

‘Ja, toe maar.’

‘Dan wil ik volgend jaar van u op mijn verjaardag een grote zeilboot, waarin ik ook kan slapen.’

‘Frans!’ scherp klinkt de stem van zijn moeder. ‘Zoiets duurs vraag je niet! Schaam je. Zo hebben je vader en ik jou niet opgevoed!’

‘Lieve zus, het is al goed, hoor,’ reageert oom Frans.

‘Frans,’ zegt hij tegen zijn neef, ‘beloofd is beloofd. Geloof me maar! Of geloof je me niet? Luister goed naar mij: Nog een heel jaar wachten en niet twijfelen! Volgend jaar krijg je van mij een grote zeilboot, waarin jij ook kunt slapen. Beloofd!’

Hoofdstuk 11 - Hoog bezoek - Genesis 18

Niet eens zo lang nadat de Heer aan Abraham was verschenen, zat hij op een middag voor zijn tent in de schaduw van de hoge bomen een beetje slaperig te knikkebollen. Plotseling schrok hij klaarwakker. Hij keek omhoog en zag drie mannen staan. Ze zeiden niets en vroegen ook nergens naar. Maar het was wel net alsof ze op hem stonden te wachten.

Vlug ging Abraham staan en liep naar hen toe. Dat hij ze niet eerder opgemerkt had.... Hij maakte een diepe buiging waarbij zijn hoofd de grond raakte. Vooral tegen die ene, die de belangrijkste leek te zijn sprak hij: ‘Mijn Heer, als U mij een gunst wilt bewijzen loop dan alstublieft mijn tent niet voorbij. Was uw voeten in het water dat mijn slaven U zullen brengen en rust uit onder deze boom. Voordat U verder gaat zal ik eten voor U halen.’

‘Doe zoals je gezegd hebt,’ antwoordde de reiziger. Abraham haastte zich om alles klaar te maken. Hij voelde niet meer de benauwende hitte van de brandende zon. Hij dacht alleen maar aan zijn gasten die op hem zaten te wachten en die honger hadden. Ze zouden het goed bij hem hebben! Allereerst ging hij zijn tent binnen en zei tegen zijn vrouw Sara dat ze direct koeken voor hun gasten moest gaan bakken. Daarna zocht hij het best vetgemeste kalf uit zijn

kudde en gaf één van zijn knechten de opdracht het te slachten en klaar te maken om gegeten te worden. Toen alles klaar was haalde Abraham melk en boter en stuurde zijn knechten weg. Zolang zijn gasten aten bleef hij bij hen staan en bediende hen.

Na het eten vroeg die Ene gast aan Abraham: ‘Waar is uw vrouw Sara?’

Verbaasd keek Abram zijn gast aan. In die tijd en in dat land was het niet de gewoonte dat een vreemde manlijke gast naar je vrouw vroeg. En hoe kende deze meneer de naam van zijn vrouw Sara? Of was Hij misschien geen gewoon mens en had deze vreemdeling een boodschap aan Sara?

‘Mijn vrouw Sara is in de tent,’ zei Abraham, ‘vlak achter U.’

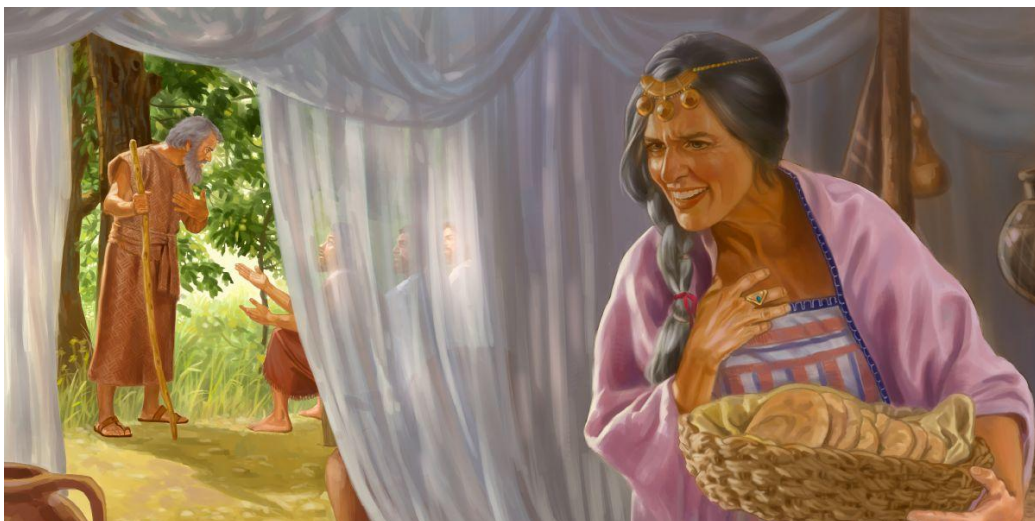
De vreemdeling riep Sara niet. Dat zou ook onfatsoenlijk zijn geweest. Een vrouw verscheen niet in een mannengezelschap. De blijde boodschap die nu vooral voor Sara was bestemd zei Hij tegen Abraham en wel zo dat Sara het kon horen en verstaan.

‘Abraham, over een jaar kom Ik terug en dan zal Sara een zoon hebben.’

Abraham wist ineens dat deze reiziger geen gewoon mens was. Deze man moest een engel zijn! Of misschien was het geen engel, maar God de Heer Zelf?

Maar dan was het waar! Volgend jaar om deze tijd had Sara een baby, een zoon! Abraham wist niet wat hij moest zeggen. Zo snel al zou dit gebeuren. Dit was zo groot, zo bijzonder. Hier had hij niet meer op gerekend....

En in de tent waar niemand haar kon zien, hoorde ook Sara dit blijde nieuws. Maar zij kon het niet geloven. Ze lachte er zelfs om. Zij was al een oud mens. Bijna negentig jaar oud en zulke oude besjes krijgen geen kinderen meer. Wat dacht die vreemde reiziger wel niet! Zij liet zich niet alles wijsmaken. Het was maar goed dat die vreemdeling met zijn rug naar haar toestond. Want anders had hij misschien gemerkt dat zij hem uitlachte. En dat was niet best geweest. Een vrouw die om de gast van haar man lachte... Dat was erg onfatsoenlijk.

Sara lachte. Nee, zij liet zich niet alles wijsmaken.

En daar hoorde Sara plotseling de Vreemdeling zeggen: ‘Waarom lacht Sara? Waarom denkt ze dat ze te oud is om een kind te krijgen? Voor Mij is toch niets te moeilijk! Over een jaar kom ik terug en dan heeft Sara een zoon.’

Het bloed vloog haar naar de wangen en direct daarop werd ze van klinkklare schrik zo wit als een doek. Het was alsof haar hart stil stond. Wie was die vreemde gast daar buiten? Was dat de Heere God Zelf? Maar dat was niet best! Dan had zij God Zelf uitgelachen, Zijn woord veracht en nu zou Hij haar zwaar straffen! O, maar ze wilde niet sterven! Ze wou leven en de zoon krijgen die haar zojuist beloofd was.... En zomaar, zonder er bij na te denken zei ze: ‘Ik heb niet gelachen.’

Toen ze het gezegd had wist ze hoe dom dit was! De Heer wist immers alles. Nu had ze met haar leugen het nog erger gemaakt!

Buiten zei diezelfde stem, maar nu streng en ook rechtstreeks tegen haarzelf: ‘Sara, je hebt wel gelachen.’

Sara trilde op haar benen en wachtte op de straf die haar nu zou overkomen. Maar ze zag dat de drie mannen gingen staan en hoorde hen zeggen dat ze nu beslist niet langer konden blijven. Ook Abraham ging staan om met zijn gasten mee te lopen. Niemand dacht meer aan Sara. Nee, niemand had het erover om haar te straffen. Dat was een pak van haar hart.

In de donkere tent bleef ze alleen achter, opgelucht en wonderlijk blij. Op haar oude dag zou zij nog een zoon krijgen! Niet één van een slavin, maar een echte zoon die helemaal van haarzelf zou zijn!

Haar wangen gloeiden en ze voelde haar hart kloppen. Het was bijna te groot, te wonderbaarlijk. En wat zou Hagar raar op haar neus kijken....

Lopend over de bruine heuvels vergezelde Abraham zijn gasten. De zon stond nog wel hoog aan de hemel, maar de ergste hitte was voorbij. Ze liepen richting de Jordaan, waar de steden Sodom en Gomorra lagen. Vreemd, dacht Abraham, dat de Heer interesse had in deze twee steden waar zoveel onrecht gebeurde.

En daar hoorde hij de Heer zeggen: ‘Abraham, mijn vriend, ik kan jou wel vertellen wat ik met deze twee steden Sodom en Gomorra van plan ben. Ik heb vreselijke dingen over deze twee steden gehoord. Dat de mensen daar heel slecht leven en dat er veel onrecht gebeurt. Ik ga erheen om te kijken of dat waar is. En als het waar is dan ga ik die twee steden verwoesten.’

Abraham bleef staan. Zijn eerste gedachte was: Lot! En Abram wist ook wat iedereen wist: het leven van de mensen in deze steden was slecht. Ja vol met onrecht dat de mensen elkaar aandeden.

Nu de Heer Zelf was gekomen om te zien hoe erg het was zouden deze twee steden niet gespaard worden.... *En zijn neef Lot woonde daar!*

Abraham zag dat de beide engelen verder gingen. Naast hem bleef de Heer staan. Wachtte Hij op hem? Mocht hij nog iets vragen? En waarom zou hij dat niet durven? De Heer was toch zijn vriend?

Eerbiedig vroeg Abraham: ‘Maar gaat U behalve de schuldige mensen ook de onschuldige mensen doden? Misschien zijn er wel vijftig onschuldige mensen in de stad. Moeten die dan ook sterven? Of, wilt U alle mensen in de hele stad vergeven, omdat er vijftig onschuldige mensen zijn?’

Heer, U kunt toch niet onschuldige mensen laten sterven wanneer U de schuldige mensen doodt? Dat kunt U toch niet doen! Er is toch verschil tussen schuldige en onschuldige mensen? U bent de rechter van de hele aarde. U moet toch eerlijk rechtspreken!’

De Heer antwoordde: ‘Als ik in Sodom vijftig onschuldige mensen vind, zal ik de stad niet verwoesten.’

Abraham was blij met deze toezegging. Maar direct daarop begon hij te twijfelen. Vijftig zijn er niet veel, als je rekent met een grote stad waarin veel mensen wonen. Maar het was waar, het onrecht tierde daar welig! En daarom durfde hij heel voorzichtig en heel eerbiedig verder te vragen: ‘Heer, ik ben maar een mens. Ik mag helemaal niet zo met U spreken. Maar toch probeer ik het nog een keer. Misschien zijn er maar vijfenveertig onschuldige mensen. Gaat u dan de stad verwoesten omdat er vijf te weinig zijn?’

De Heer antwoordde: ‘Ik zal de stad niet verwoesten als er vijfenveertig onschuldige mensen zijn.’

Maar toch was Abraham met dit antwoord niet gerust. Als er nu eens veertig waren en niet meer? Durfde hij dat te vragen? Ja? En daar hoorde Abraham even later op deze vraag van hem de Heer antwoorden: ‘Als er veertig zijn, zal Ik de stad niet verwoesten.’

‘Word toch niet boos, Heer, als ik nog een vraag stel,’ vroeg Abraham bang. ‘Misschien zijn er maar dertig onschuldige mensen.’

En de Heer antwoordde: ‘Als er dertig zijn, zal ik de stad niet verwoesten.’

Abraham wist niet waar hij de moed vandaan haalde, maar nogmaals sprak hij de Heer aan: ‘Misschien zijn er maar twintig onschuldige mensen.’

Abram praat met God over Sodom en Gomorra.

Weer antwoordde de Heer: ‘Als er twintig zijn, zal ik de stad niet verwoesten.’ Toen de Heer na dit antwoord bij Abraham bleef staan, kwam toch nog die ene, de laatste vraag. Hij wilde ook o zo graag zijn neef Lot redden! En zouden er behalve Lot en zijn huisgenoten toch meer dan tien onschuldige mensen in Sodom wonen?

‘Word toch niet boos Heer, als ik U nog één keer vraag: misschien zijn er maar tien onschuldige mensen.’

De Heer antwoordde: ‘Als het er tien zijn, dan zal ik de stad niet verwoesten.’ Maar verder wilde de Heer in Zijn wijsheid niet gaan. En omdat Hij zijn vriend Abraham niet graag iets weigerde, stopte Hij met dit gesprek en ging weg.

Op de heuvel bleef Abraham alleen achter. Lange tijd keek hij voor zich uit, naar de stad Sodom. Heel in de verte zag hij de beide engelen lopen. Zijn hart klopte hem in de keel. Hoe zou het vanavond gaan met deze twee boodschappers van God in die goddeloze stad Sodom? Hij hoopte toch zo dat hen niets zou overkomen. Maar terwijl hij in de stille avond over de heuvels naar zijn tenten terugliep, wist hij dat het niet goed zou gaan! In de stad Sodom was het nog nooit goed gegaan met een reiziger, een vreemdeling die daar de nacht door wilde brengen....

Die nacht kon Abraham niet slapen. Steeds moest hij denken aan zijn neef Lot. Nee, van slapen kwam die nacht niet veel terecht.